Kammarrätten

Fastighetsägares deltagande i kostnaderna för reningsverk

A tillgodoförde sig i sin deklaration 1965 vid beräkning av nettointäkt av annan fastighet avdrag med 1.950 kr för avgifter till ett reningsverk i den kommun, där fastigheten var belägen.

TN vägrade avdraget.

Hos PN anförde A. Kommunen, som ålagts uppföra ett reningsverk, hade beslutat täcka byggnads- och driftskostnaderna genom att enligt särskild taxa påföra fastighetsägarna dels en s. k. anslutningsavgift och dels en årlig avgift för driften. Reningsverket medförde inte någon förbättring eller värdeökning av de äldre fastigheter, som i många år varit anslutna till kommunens avloppsnät genom s. k. septictank. Denna hade bekostats av fastighetsägarna och avdrag för kostnaderna hade inte erhållits vid taxering.

PN ansåg inte A berättigad till avdraget och lämnade därför yrkandet utan bifall.

KR ansåg med hänsyn till vad i målet förekommit att A:s utgift till halva beloppet eller 975 kr utgjorde avdragsgill omkostnad. (KR:s utslag den 12/10 1967.)

Jfr RR:s utslag 2/6 1964 återgivna i Skattenytt 1965 s. 23—24.

Tävlingspris

Tjänstemannen A hade under år 1964 i en av sin arbetsgivare anordnad försäljningstävling vunnit en resa för sig och sin hustru till Italien. Arbetsgivaren beräknade värdet av resan till 2.500 kr.

I sin deklaration 1965 yrkade A att endast beskattas för inbesparade kostnader under resan (14 dagar) med 500 kr.

TN beskattade A för värde av resan med 2.500 kr. A:s och hans hustrus inkomster av tjänst uppgick då till resp. 35.680 kr och 21.560 kr.

Hos PN yrkade A, att resan skulle värderas till endast 1.000 kr, motsvarande vad han ansåg utgöra en för makarna rimlig kostnad för en rekreationsresa.

PN biföll yrkandet och anförde. Av handlingarna i målet framgår att A inte ägt utbyta det erhållna tävlingspriset mot kontanta medel. Vid sådant förhållande finner PN värdet av förmånen att få göra en resa till Italien ej böra upptagas till beskattning med högre belopp än vad A i sådant hänseende yrkat.

Hos KR yrkade TI, att TN:s beslut skulle fastställas.

KR yttrade. Priset har direkt samband med A:s anställning och såväl restidens längd — 14 dagar — som värdet av resan, 2.500 kr, får anses ligga inom ramen för vad arbetstagare i A:s och hans hustrus gemensamma inkomstläge någon gång är beredd att utgiva såsom semesterkostnad. På grund av det anförda finner KR skäligt att fastställa TN:s beskattningsåtgärd. (KR:s utslag den 28/9 1967.)

Jfr. Mutén i Skattenytt 1966 s. 383 ff, samt RR 4/10 1967 (pris — resa för en person till Spanien värd 880 kr. — i en av arbetsgivaren anordnad tävling ansågs som förmån härrörande av anställningen och följaktligen skattepliktig intäkt av

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-17 17:14:08

tjänst), RR 13/9 1967 (Skattenytt 1968 s. 98). RÅ 1966 Fi 1307 (Av arbetsgivare utgivet "resestipendium" avseende bidrag till semesterresa till Italien å 400 kr. beskattat. Resan kostade 660 kr, bidraget hade utgått på grund av mångårig anställning hos bolaget och kunde endast erhållas en gång. KR anförde bl. a. att hela kostnaden låg inom ramen för vad arbetstagare numera i stor utsträckning var beredd att utge som semesterkostnad) och RÅ 1966 Fi 464 (Skattenytt 1966 s. 406). — Se även Mutén "Tre skatterättsl. uppsatser" s. 75 ff.

Kupongskatt

S överlät genom ett den 2/5 1958 dagtecknat brev dispositionsrätten till en aktiepost till kassören T, som härigenom under längre — ej begränsad — tid blev berättigad att deltaga i bolagsstämmans överläggningar och beslut, uppbära beslutad utdelning samt belåna aktierna. Enda inskränkningen i förfoganderätten var att T inte fick ge bort eller på annat sätt avyttra aktierna, som formellt skulle förbli S:s egendom. Dispositionsrätten återkallades den 1/8 1963. Under den tid dispositionsrätten gällde uppbar T utdelningar på aktierna.

Under år 1965 anmodade kupongskattekontoret med stöd av 1 och 11 §§ kupongskatteförordningen T — som genom annat fång än arv eller testamente förvärvat rätten till utdelningen utan att också ha förvärvat aktierna — att inbetala kupongskatt, beräknad efter 30 % av utdelningarna.

I erinringar bestred T.

Därefter yttrade kupongskattenämnden. Enligt 1 § kupongskatteförordningen inträder skyldighet erlägga kupongskatt, därest den utdelningsberättigade genom annat fång än arv eller testamente förvärvat rätt till utdelning utan att också ha förvärvat aktien. Stadgandet torde vara tillämpligt oberoende av förekomsten av ett konstaterat bulvanförhållande och utan hinder av att utdelningen utgjort ersättning för ex-vis utfört arbete (= "annat fång"). Av vikt för frågan om skattskyldigheten får däremot anses vara om sådant förhållande föreligger, att den utdelningsberättigade jml 7 § förmögenhetsskatteförordningen skall likställas med ägare ifråga om skyldigheten att erlägga förmögenhetsskatt för de aktier, från vilka utdelningen härstammar. Enligt nämndens praxis bör nämligen i överensstämmelse med lagstiftningens grunder kupongskatt i dyl fall inte uttagas. — Enligt nämndens bedömande föreligger inte några sådana omständigheter, att T i förmögenhetsskattehänseende bör likställas med ägare av aktierna. — Nämnden finner T:s erinringar inte föranleda ändring i den av kupongskattekontoret vidtagna debiteringsåtgärden. Nämnden beslutar förty ålägga T att utgöra kupongskatten.

Hos KR yrkade T undanröjande av skattepåföringen.

Genom sitt utslag anförde KR. T har genom annat fång än arv eller testamente förvärvat rätten till utdelningarna utan att också ha förvärvat aktierna. Vid den tidpunkt, då aktieutdelningarna blivit tillgängliga för lyftning har T i egenskap av ägare till kupongerna varit berättigad lyfta utdelningarna. Oavsett om T jml statsskatteförordningen varit skattskyldig för utdelningarna föreligger därför jml 1 § kupongskatteförordningen skyldighet utgöra kupongskatt för utdelningarna. (KR:s utslag den 1/3 1967.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-17 17:14:08

Prövning av yrkande om eftertaxering

I framställning som inkom till PN:s kansli 5/12 1966 yrkade TI att J skulle eftertaxeras för åren 1963—65 för vissa inkomster.

Framställningen som utsändes till J i rek. försändelse 7/12 1966 hade enligt uppgift från postkontoret inte utlösts 21/12 1966. J erhöll enligt mottagningsbevis del av framställningen 7/1 1967.

PN (beslut 28/12 1966) yttrade. Väl synes med hänsyn till vad föreliggande handlingar visar TI:s framställning vara rätteligen grundad men då J inte erhållit del därav, finner PN att det inte kan anses ostridigt, att J:s taxeringar bör höjas. Med hänsyn härtill finner PN framställningen inte kunna bifallas.

Hos KR fullföljde TI sin talan.

KR yttrade. I målet är upplyst att J icke erhållit tillfälle att avgiva förklaring över TI:s framställning hos PN om eftertaxering, innan PN meddelade sitt beslut. Vid sådant förhållande och då sådant hinder härför, som avses i 77 § TF, icke förelegat, har PN icke ägt att till prövning upptaga TI:s framställning. Enär J numera erhållit tillfälle avgiva förklaring över nämnda framställning, föreligger icke längre hinder i angivna hänseende för saklig prövning av TI:s talan i målet. Enär PN med hänsyn härtill bör erhålla tillfälle till saklig prövning av TI:s yrkande om eftertaxeringar för åren 1963—65, finner KR skäligt undanröja PN:s beslut och visa åter målet, i vad avser dessa eftertaxeringar, till PN för ny behandling. (KR:s beslut den 8/12 1967).

Jfr. däremot RÅ 1966 ref. 56 (Skattenytt 1967 s. 398) och Fi 1630, där den tid, inom vilken eftertaxering sist må prövas — fem år efter det år, då taxeringen rätteligen bort verkställas i första instans — gått till ända före KR:s behandling av målet. Se även Hedborg m. fl. Taxeringshandbok II s. 306, Lundevall Taxeringsförfarandet s. 228 o. 325 samt Lagergren m. fl. Skatteprocessen s. 90.

Belopp utgivet i anledning av att anställd avlidit vid olycksfall på arbetsplatsen

Genom en överenskommelse 28/3 1958 mellan ett företag samt en arbetarorganisation förklarade sig företaget villigt att vid olycksfall med dödlig utgång för arbetare i en av företagets fabriker till den avlidnes efterlevande utbetala ett belopp som motsvarade en dagsförtjänst för samtliga vid fabriken vid olyckstillfället anställda arbetare. Arbetsgivaren och de anställda var härvid överens om att någon arbetsnedläggelse inte skulle förekomma i samband med olycksfall med dödlig utgång.

H, som var anställd vid fabriken, avled 24/6 1964 till följd av olycksfall i arbetet.

Dödsboet, som på grund av utfästelsen uppbar 23.300 kr, upptog inte beloppet till beskattning i deklarationen år 1965. TN följde i detta hänseende deklarationen.

Hos PN yrkade TI att beloppet skulle beskattas såsom inkomst av tjänst.

PN lämnade yrkandet utan bifall, enär med hänsyn till utredningen i målet beloppet inte kunde anses utgöra för dödsboet skattepliktig inkomst.

Hos KR fullföljde TI sin talan.

KR biföll TI:s talan, enär den H:s efterlevande tillfallna förmånen härrörde från H:s anställning hos företaget och det utbetalade beloppet inte kunde hänföras till förvärv, som enl 19 § KL skall räknas till icke skattepliktig inkomst eller eljest var undantaget från beskattning, samt

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-17 17:14:08

skattskyldighet för inkomsten måste anses åvila dödsboet. (KR:s utslag den 24/11 1967).

Angående skattskyldighet för dödsboet, jfr RN 1962:1:8, efter dödsfall förfallen fordran å den avlidnes arbetsgivare.

Bandspelare för undervisningsändamål

H — ämneslärare i modersmålet på grundskolans högstadium — tillgodoförde sig i sin deklaration 1965 vid beräkning av inkomst av tjänst avdrag med 2/3 av köpeskillingen för en bandspelare, eller 458 kr.

TN vägrade avdraget.

Hos PN anförde H. Arbetsgivaren höll inte lärarna med bandspelare för lektionsförberedelser. H använde i sin undervisning läroböcker, som byggde på dagligt användande av bandspelare, varför densamma var nödvändig för att han skulle kunna fullgöra sin tjänst. Eftersom bandspelaren kunde användas även för privat bruk, hade han i samråd med skolans rektor funnit skäligt yrka avdrag med allenast 2/3 av hela anskaffningskostnaden, även om det visat sig att bandspelaren praktiskt taget helt kommit att användas för tjänstebruk.

PN fann kostnaden inte vara att hänföra till för intäkternas förvärvande nödvändig utgift.

KR yttrade. Av handlingarna i målet får anses framgå, att H i sin egenskap av lärare på grundskolans högstadium haft behov av att i sin undervisning använda bandspelare. H får anses ha gjort sannolikt, att inköpet av bandspelaren skett i avsikt att densamma huvudsakligen skulle användas för undervisningen, ävensom att den i endast ringa utsträckning kommit att användas för privat bruk. Vid angivna förhållanden får H:s kostnad för anskaffning av bandspelaren anses till viss del ha utgjort en för tjänsteintäkternas förvärvande nödvändig kostnad, för vilken han är berättigad åtnjuta avdrag. Kostnaden kan skäligen beräknas till det i deklarationen angivna beloppet 458 kr. (KR:s utslag den 23/11 1967.)

Angående lärares avdrag för i tjänsten använd radiogrammofon, se Skattenytt 1964 s. 421.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-17 17:14:08